

ΟΜΙΛΙΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ ΜΕΛΙΤΩΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΞΑΜΗΝΙΑΙΟΝ ΙΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ
ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΙΣΙΔΙΑΣ ΚΥΡΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
(Αττάλεια, Ἱ.Ναός Ἀγίου Ἀλυπίου, Σάββατον, 10 Δεκεμβρίου 2022)

Μεταλαβὼν πάντα τὰ τοῦ ἐπιγείου τούτου βίου, ἐν συνεχεῖ πορείᾳ διακονίας καὶ προσφορᾶς παιδιόθεν μέχρι τῆς τελευτῆς του ἀπὸ διαφόρων θέσεων, τὸν δρόμον ἀξίως διανύσας, τὴν διακονίαν καὶ προσφορὰν του μαρτυρήσας, καταλιπὼν δὲ μνήμην ἀγαθὴν καὶ μαρτύρια θαυμαστά τῆς διελεύσεώς του ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκ Νέας Ζηλανδίας, ἐκ Κορέας καὶ ἐκ τῶν ἡγιασμένων τούτων χώρων τῆς Πισιδίας, ἐπλήρωσε τὸν τεθέντα ὑπὸ τοῦ κυριεύοντος ζώντων καὶ νεκρῶν Κυρίου ὄρον καὶ χρονικὴν στάθμην καὶ μετέστη εἰς τὰ οὐράνια, πλησίον τοῦ Πλάστου του, τὸν Ὅποιον ἡγάπησε περιπαθῶς καὶ διηκόνησε πιστῶς. Καὶ ἤδη ἀσφαλῶς «θείας μετέχει ἀμβροσίας ἀξίως».

Σχῶν τὸ προνόμιον νὰ συνεργασθῶ ἀρμονικῶς ἐν πολλοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ζητήμασι μετὰ τοῦ ἀποικομένου ἀδελφοῦ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κατὰ τὰς πολλάς ἐπισκέψεις του εἰς τὸ Ἱερόν Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Ἐπιτροπαῖς καὶ κατ' ἰδίαν διὰ θέματα ἐμπίποντα εἰς τὰς ἀνατεθείσας αὐτῷ κατὰ καιροὺς εὐθύνas, ἔσχον τὸ προνόμιον καὶ τὴν εὐλογίαν νὰ παρακολουθήσω τὴν ἐνεργὸν δραστηριότητα, τὰς διαστάσεις τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου του, τὴν δημιουργικότητά του, τὸ ἥθος του τὸ ἐκκλησιαστικόν καὶ τὸ φρόνημά του τὸ παραδοσιακόν· πρό παντός δὲ τὴν πιστότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐν τῷ κλίματι τῆς ὁποίας ὑπαχθεὶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1974, τὴν διηκόνησεν ἐπὶ ἡμῖς περιπὸν αἰῶνος ἀξίως καὶ ἐπαινετῶς τῆς κλήσεώς του. Ἰδιαιτέρως, ἅς ἐπιτραπῇ ἡ ἀναφορὰ εἰς τὴν ἀρετὴν του, εἰς τὴν διαρκῆ προσευχήν του, εἰς τὴν

ἀποφασιστικότητα καί εἰς τήν ἐνεργητικότητά του, νά προβαίνει ἀμέσως, ἄνευ τῆς ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλίσεως τῶν ἐπιτηδείων, εἰς τήν ὑλοποίησιν βουλῶν καί σχεδιασμῶν του, ὥστε σήμερον νά ἔχη καταγράψῃ τήν ἰδικήν του λαμπράν ἱστορίαν, ἰδίᾳ ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Κορέᾳ καί ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τῆς Πισιδίας.

Τυχάνει μεμαρτυρημένον, ὅτι ἀμφότεραι αἱ Ἱεραὶ Μητροπόλεις Κορέας καί Πισιδίας ἀνηρτήθησαν ἐκ τῆς «στάκτης» αὐτῶν, χάρις εἰς τόν μακαριστόν Σωτήριον, καί ἀποτελοῦν σήμερον καυχήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας, στέφανος καί δόξα του, ὀφειλομένη εἰς τόν ὑπέρ οὗ τὰ ἱερά ταῦτα μνημόσυνα προσευχῆς καί μνήμης τῆς προσφορᾶς του καί τῆς ἐν γένει «θεοπρεποῦς πολιτείας» του, ἐπιτελοῦνται ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ τόπῳ, τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀλυπίου, δεομένων πάντων τῶν «πολυμερῶς καί πολυτρόπως» εὐεργετηθέντων, ὅπως ὁ ἀείμνηστος «ἐποπτεύῃ ἐν οὐρανοῖς τήν αἰῶδιον δόξαν καί τήν ἀπόρρητον θείαν αἴγλην», προσευχόμενος ὑπέρ τῆς ἀπορφανισθείσης κληρουχίας του τόσον ἐν Κορέᾳ ὅσον καί ἐνταῦθα.

Ἡμεῖς σήμερον ἀπλῶς διαπιστοῦμεν, θαυμάζομεν, καί ἀπολαμβάνομεν ἐν προσευχῇ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ ἀδελφοῦ, τὰ ὁποῖα κηρύττουν τὰ ἐν Κορέᾳ καί Πισιδίᾳ πνευματικά αὐτοῦ τέκνα. Οἱ ἐκλεκτοὶ διάδοχοι του: τό πνευματικόν ἀνάστημά του, ὁ προσφιλέστατος ἀδελφός ἅγιος Κορέας κύριος Ἀμβρόσιος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἵχνεσι τοῦ μακαριστοῦ ἀξίως καί κατὰ πάντα ἐπιτυχῶς πορευόμενος· καί ὑμεῖς, ἀδελφέ ἅγιε Πισιδίας κύριε Ἰώβ, ἐνταῦθα, ὁ κληθεὶς ἐπὶ τῆς θείας ταύτης φυλακῆς, τήν ὁποίαν ἀνέστησε καί συνετήρησε τῇ συμπαραστάσει καί τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ ἁγίου Εὐδοκιάδος κυρίου Ἀμβροσίου καί τῶν ὑπὸ τοῦ ἰδίου κατασταθέντων εὐλαβῶν κληρικῶν, καί παρέδωκεν ὑμῖν τε καί ἡμῖν, πρωτίστως δέ εἰς τόν κυρίαρχον Ἀγιώτατον Ἀποστολικόν καί Πατριαρχικόν Οἰκουμενικόν Θρόνον, ὡς «θησαυρόν

ἀσύλλητον», ὁ καλῶς ἀθλήσας πεφιλημένος ἀδελφός κυρός Σωτήριος.

Ὦντως τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ κηρύττουν ἡ μεγίστη καὶ ἱστορικὴ Ἐπαρχία τῶν Πισιδέων καὶ ὁ ἐνταῦθα ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γένους καὶ γλώσσης ἐγκατασταθεὶς καὶ ἐγκαταβιῶν Ὁρθόδοξος λαὸς τοῦ Θεοῦ· ἡ σχετικῶς νεοσύστατος Ἱερὰ Μητρόπολις Κορέας καὶ τὰ νεόφυτα στελέχη καὶ τέκνα αὐτῆς, τὰ προσελθόντα ἐκουσίως εἰς τὴν ἀγίαν καὶ ἀμώμητον καὶ ἄχραντον ἡμῶν Ὁρθοδοξίαν· καὶ «πᾶσα Ὁρθόδοξος πατριά», ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Θείας Μεταμορφώσεως....., Κορέας, τό κατ' ἐξοχὴν πόνημα αὐτοῦ, ἐν τῇ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πρωΐ καὶ μεσημβρίᾳ, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, μέ τό ἀπλοῦν ἐπιτραχήλιόν τοῦ ἱερούργει προσφέρων τὴν ἀναίμακτον Θυσίαν· ἐδέχετο τὴν ἐξομολόγησιν πολλῶν· ἀνέπαυε «τούς ἐν τῷ σκότει τῶν θλίψεων κεκακωμένους»· ὁδηγῶν καὶ καθοδηγῶν αὐτούς «πρὸς φωτισμόν εὐφροσύνης»· καὶ, ἐν γένει, ἐτέλει καθ' ἐκάστην ἀπάσας τὰς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου καὶ τῆς καθεστηκυίας παρ' ἡμῖν τάξεως· καὶ ὅπου ἀναπαύεται τό γεηρόν τοῦ σώμα, καιομένης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀκοιμήτου κανδήλας, ὅπως ὁ ἴδιος ὑπῆρξε κανδήλα καιομένη καὶ οὐδέποτε σβενομένη, καὶ λύχνος λάμπων καὶ δημιουργῶν ἀληθῶς «τερατουργήματα ἀληθείας καὶ ζωῆς», διὰ νὰ χρησιμοποιήσω λόγιον τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ἐν γένει ὑπῆρξεν ὁ μακαριστός «ὅλος καθάριστος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων θυσίαν ἁμωμον, τὴν εἰλικρινῇ καὶ εὐπρόσδεκτον, ὡς Ἀρχιερεύς...», ὅθεν ὑπάρχει «ἀληθῶς» τῆς τοπικῆς ταύτης «Ἐκκλησίας προστάτης καὶ ὑπέρμαχος» ὡς μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ἀδελφέ ἅγιε Πισιδίας κύριε Ἰώβ,

Ἐκλήθητε ὑπὸ τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας κυρίου

Βαρθολομαίου, ἐπὶ τό πηδάλιον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, διαδεχθέντες ἓνα ἀθλητήν, διὰ νά μή εἴπω, πρωταθλητήν, ἐν τῷ Ὁρθοδόξῳ ἐκκλησιαστικῷ ἀγρῷ καί στίβῳ, καί ἀναλάβετε, σεῖς ἐδῶ, καί ὁ ἀδελφός Ἀμβρόσιος ἐν Κορέα, μίαν κληρουχίαν κραταιάν καί ἔνδοξον, τήν ὁποίαν εὐχομαι καί πέποιθα, ὅτι σεῖς μέν ἐνταῦθα, ὡς μαρτυροῦν οἱ καλοὶ οἰωνοί, τά προτερήματα καί τά προσόντα σας, ἡ βαθεῖα πίστις, ἡ μόρφωσίς σας καί ἡ ἐμπειρία καί ἡ πεῖρά σας ἡ μακρά γενικῶς, θά αὐξήσετε τό παραδοθέν ὑμῖν τάλαντον, συνεχῶς οἰκοδομοῦντες ἐπὶ τῷ Θεμελίῳ καί προσάγοντες ἑαυτόν θυσίαν κενωτικήν ὑπέρ τοῦ λαοῦ σας καί τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου τούτου· ἐκεῖνος δέ, ὁ ἀδελφός Ἀμβρόσιος, συνεχίζων ἐπὶ τῆς ἰδίας γραμμῆς τοῦ πνευματικοῦ Πατρός καί προκατόχου του, ἐν πιστότητι καί ἀφοσιώσει πρὸς τήν ποτνίαν Μητέρα καί Εὐεργέτιδα ὅλων μας Μεγάλην Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καθιστάμενοι ἀμρότεροι ἔνδοξοι διάδοχοι παναξίου προκατόχου.

Τῷ ὄντι, ὡς θά ἔλεγε καί ὁ ἀοίδιμος ἐν Ἱεράρχαις Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων, «ἐν τῇ πραγματικότητι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν τήν ἀνάστασιν» τῆς Μητροπόλεως Πισιδίας, τελοῦντες τά ἱερά μνημόσυνα τοῦ πρωτουργοῦ τοῦ γεγονότος τούτου. «Καί μόνον οὕτω δυνάμεθα νά συλλάβωμεν τό βαθύτερον κυριολεκτικῶς θεολογικόν νόημα τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος» καί τῆς προσευχητικῆς συνάξεώς μας ταύτης. Διότι «ἡ ἱστορία εἶναι περιπέτεια. Περιπέτεια καί ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς δύο διαστάσεις της, ἐν τῇ ἱστορίᾳ καί ἐν τῇ πορείᾳ πρὸς τήν αἰωνιότητα».

Ὁ Πισιδίας Σωτήριος, ὁμολογουμένως ἐπορεύθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ καί ἀληθῶς κατέλιπεν ἔργον καί μαρτυρίαν αἰώνιον.

Ἀδελφοί, ἀδελφαί, πατέρες καί τέκνα,

Σήμερον, εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον προσπίπτομεν μετὰ δακρύων, ἐκλιπαροῦντες, ἀντιβολοῦντες καί τήν εὐχαριστίαν τῷ μακαριστῷ Μητροπολίτῃ Πισιδίας, ὑπερτίμῳ καί ἐξάρχῳ Σίδης

καί Ἀτταλείας, κυρῶ Σωτηρίῳ ἀποδιδόντες, ὡς ἀθλητῇ καί
πρωταθλητῇ καί καλῶ Ποιμένι γενομένῳ, τόν Θεόν δοξάζοντες
καί τούς Ἁγίους τῆς Πισιδίας καί τῆς Κορέας εὐφημοῦντες. Ἀμήν.